

הנאשם ביקש מהצעירה לקיים איתו יחסים כמתנה ליום-הולדתו.

בנימין צדוקי-צוברי הכיר את הי נערה שעמדה בכביש והיכתה ל- טרמפ. הוא עצר לצעירה היפה ו- השניים נסעו לבית דודתה ואחר- כך לביתו של צוברי. אחרי הטיוול הזה רצתה הצעירה לחזור לביתה בנתניה, וביקשה ממנו שיקח או- תה. אולם בדרך הביתה, נכנס צוברי לפרדס וביקש ממנה שתקיים איתו יחסים, כמתנה ליום-הולדתו. כאשר ראה כי לא יקבל את המת- נה מרצון, החליט לקחת אותה ב- אונס. ולדיברי כתבי-האישום, הר- ריד את חולצתה בכוח, ועשה בה מעשה מגונה, כשהוא אומר לה שלא תדאג, כיוון שהוא ישאיר אותה בתולה.

הנערה לא התנגדה ולא ברהה, כיוון שהמכוננית חנתה במקום רחוק מהכביש. השעה הייתה שעת לילה מאוחרת ולא היה לה לאן לברוח. רק אחרי כמה ימים סיפרה על הרבר לאחיה. הוא נסע לדבר עם הנא- שם. כאשר זיהה את עצמו כאחיה של המתלוננת, ברח צוברי מהמ- קום. אחרי חקירה הוגש נגד צוברי כתב-אישום על מעשה מגונה. הדרו' לתיק. מאחר שלצוברי יש הרשעה קודמת באונס משנת 1978, ביקשה התובעת, הלנה ביילין, מ- השופט, אורי שטרומב, לעצרו עד תום ההליכים. אולם הסניגור, מנחם רובינשטיין, העלה טענות רבות נגד בקשה זו. הסניגור טען כי התלונה הוגשה אך ורק בגלל התערבות דודה של המתלוננת, שהוא רבי-פקד במשטרה, והוא אשר שלח אותה למסור עדות ולהתלונן. הסניגור

פרקדים כטיטו להתלונן

גם פועלים ערבים, ומפעם לפעם הם נלקחים לבדיקות ביטחוניות. בחגיהסוכות נלקח אחד מהם על- ידי אנשי מישמר-הגבול לחקירה, אך יורם לוי, מבעלי-המיסעדה, הי- תערב לטובתו וניסה להניא את הי

את הדברים בפרופורציה הנכונה ולא להגזים, רק מכיוון שהמתלונ- נים הם אנשי מיסטררה. השופט נעתר לו והאריך את המעצר ל-24 שעות בלבד.

מישטרה

דרך היסורים

של המחלונת

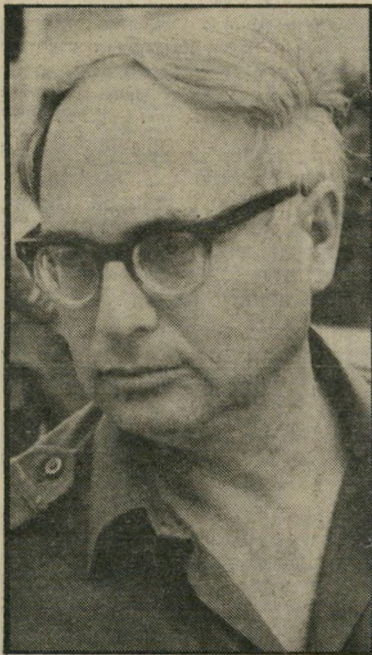
המתלוננת נשלחה מתחנה לתחנה, עד שהסכימו לקבל את תלונתה עץ אונס.

סניגור לידסקי והאריך

שוטרים מלקחתו איתם. בלהט הווי- כוח הציג עצמו יורם כאיש מג"ב בעצמו וכלוחם ותיק בסיירת השוטרים ביקש ממנו תעו- דות, כדי להוכיח את דבריו, ואז התברר כי הוא רק השוץ. ביתיים התקבצו יתר בני המיש- פחה וגם בני-מישפחת צדקה, ו- שותפים במיסעדה, וכולם יחדיו הפכו לפקעת אדם רוחשת מסביב לשלושה שוטרי מג"ב. הוועקה תיג- בורת, ועוד שתי נייודות רגילות הו- פיעו בשטח עם כ-20 שוטרים. המ- הומה היתה גדולה ובמהלכה טענו השוטרים, כי אחד האחים במיש- פחת לוי, קסין בן 15, הביא איתו סכיני-שוארמה מהמיטבה, ועמד ל- תקוף בה את השוטרים.

פרופורציה. המהמה הסתיימה במעצרו הסיטוני של בני-מישפחת לוי ובני-מישפחת צדקה. כולם ל- לא עבר פלילי. הם הובלו לבית- המעצר. כאשר נסתיימו 48 שעות המעצר, ביקשה המישטרה להאריך את מעצרו החשודים בעוד עשרה ימים, אבל הסניגור, צבי לידסקי, הסביר לשופט, אביגדור סלטק, כי לא היה זה צודק להעניש את כל המישפחה. הוא ביקש לראות

שופט שטרומב לעצור

תקף את חוסר הסכמתה של הנערה להיבדק אצל רופאים. וטען כי כל מה שנעשה, נעשה בהסכמה. הי- שופט החליט בכל-זאת לעצור את הנאשם עד תום ההליכים.

להגן על האשורים

המעביר ניסה להגן עץ העובד הערבי וכל מישפחתו נעצרה כחשד שד תקיפת שוטרים.

למישפחת לוי יש מיסעדה בבתי ים כבר 18 שנה. במיסעדה עובדים

הסניגור, מאיר זיו, התנגד לבקר שת התביעה לעצור את המודיע עד תום ההליכים נגדו באשמת ניס- יון לרצח עבדאללה ג'בלי. הסני- גור העלה טענות שונות, והצביע לפני השופט על סתירות רבות ב- עדויות הקיימות בתיק. בהחלטה מנומקת, שנכנסה לפר- טי העדויות והסתירות ביניהן, קבע השופט כי אין מקום לעצור את משראווי על סמך עדויות קלושות אלה, וכי התיק אינו בשל עדיין. הוא שיהררו בהחלטה אשר כמעט קבעה את חפותו של הנאשם. התביעה ביקשה שהות לערער על החלטה זו, והשופט דעתה לבקר שה בחביבות, אך בחוסר אמון ב- תוצאה. משראווי חזר ליפו.

פושעים

מעשה מגונה וגלידה

הנאשם טוען כי רק אכל גלידה ולא עשה מעשה מגונה אכזרי בידדה בת שש.

בחודש אפריל השנה הלכה לידה בת שש לקנות ארטיק בקיוסק ש- ליד ביחה בפתח-תיקוה. הדבר היה בשעות הצהריים, וליד הבית. בי- תחנת-האוטובוס, ישבו דודה של הי- ילדה וחברו. אולם תוך דקות ספו- רות נעלמה הקטנה ויצאה אחר-כך מתוך חדר-האשפה של הבניין כש- היא ממררת בכבי, פצועה קשה וצועקת.

מסיפורה הסתבר, כי גבר שאכל גלידה, תפס אותה והכניסה לחדר- האשפה, ושם קרע באצבעותיו את קרום-הבתולים שלה באכזריות נו- ראה. עדי-ראיה ראו את משה מדר מסתובב ליד תחנת-האוטובוס ב- ערך באותו זמן, והם הצביעו עליו כעל העבריין. אולם שלושה חוד- שים חיפשה המישטרה אחריו והוא לא נמצא.

כאשר נעצר לבטוף בחודש יולי, סיפר מדר למישטרה, שיש לו אלי- בי מושלם לאותן שעות הצהריים. הוא אמנם היה בתחנת-האוטובוס, אך משם המשיך ישר לביתו יחד עם שכנה קשישה, שאת סליה עזר לה לסחוב. הוא נתן אליבי גם ליתר הזמן ואמר כי אחר-כך הלך לאדם המנהל תיזמורת לחתונות כדי ל- לם לו תשלום ראשון עבור נגינה בחתונתו. שעמדה להיערך בזמן הקרוב.

באזיקים לחופה. מאן נעצר מדר, לא חקרה המישטרה את הי- עדים שציין כעדי אליבי. סניגור, אבי אורן, פנה לבית-המישפחה- עליון בבקשה לשחררו בערובה, אולם נדחה. השבוע פנה אורן ב- בקשה חדשה לבית-המישפט המחר- זי בתל-אביב לשחרר את מדר.

בגלל השביתה, אין איש יודע מי- תי יערך המישפט, והסניגור טען כי אין בידו התביעה ממילא מספיק ראיות נגד שולחו, וכי ילד בן 12 שעמד בתחנה לא הצליח לזהותו במיסדר זיהוי. התובעת, הלנה ביי- לין, ציננה כי הילדה עצמה זיהתה את מדר במיסדר תמונות ללא כל היסוס, וכי גם בני המישפחה ראו אותו במקום. היא טענה כי כל הי- מעשה בוצע תוך רגעים מעטים ו- לכן אין עדי האליבי מכסים ממי- לא את כל הזמן הרלוונטי, ולכן אין כל אסון בכך שטרם נחקרו.

באולם בית-המישפט ישבה בר- כיה אשתו הצעירה של מדר, שג-י- שאה לו בעת היותו במעצר, כאשר הובא באזיקים לבניין המועצה ב- פתח-תיקוה.

ורכי חיים

בריצה לכלא

הנאשמת רצחה לפיים את המישפט בכל מחיר באותו יום, למרות הצעת הסניגורית והשופט. מיקרה נדיר הוא כי נאשם מתי

המודיע שוחרר

משראווי שוחרר ממעצר בהחלטה מפתיעה.

בניגוד לכל ציפיות המישטרה, שוחרר המודיע המישטרה מיפו, סלטק משראווי, על-ידי השופט, אורי שטרומב, בהחלטה מפתיעה.

חנן להכניסו לבית-הסוהר מיד ו- ללא דיתוי. מיקרה כזה קרה השי- בוע לפני השופט אריה אבן-ארי, הצעירה היפה שעמדה על ספסל- הנאשמים, התחננה לפני השופט לגזור את דינה עוד באותו יום ולא לחכות אפילו רגע נוסף. רינה ועקנין היא אשה צעירה, בעלת שיער שקצותיו צבועים ב- לונד-זהוב, והיא נאשמת בכמה מיר- קרים של מיטרד, בגלל עיסוקה בזי- נות ברהובות-היעיר. נוסף לכתב- אישום זה, יש לנאשמת עוד תיקים שונים על גניבות וברחה ממיש- מורת. אולם לפני השופט אבן-ארי היו רק תיקי המיטרד. הסניגורית, יוני וינריב, ביקשה כי השופט יצ- רף את כל תיקיה של רינה ויטיל עליה עונש כולל, וכך תסיים את חובותיה לחברה ותוכל להתחיל ב- דף חדש.

גם השופט וגם התובעת, חנה פן- היו מוכנים ומזומנים לעשות זאת. אולם הם לא ידעו בדיוק כמה תי- קים נוספים תלויים נגד הנאשמת, וכל תיק שמספרו אינו נרשם בפי- סקיהדיון, לא יכלל בעונש הקיבוי- צי. ולכן תוכל המישטרה להעמיד את רינה שנית לדין על תיק כזה.

„עולה בבריאות.“ רינה קמה על רגליה וניסתה לשכנע את השו- פט כי היא יודעת בדיוק מה עשי- תה וכמה תיקים תלויים ועומדים נגדה, וכי אינה רוצה לחכות אפי- לו רגע נוסף לגזר-הדין. הסכריים של הסניגורית, התובעת והשופט לא שינו את דעתה של הצעירה. „עולה לי בבריאות הדחיות האלה, היא אמרה לשופט, „בגלל ההתפר- ציות שלי, מכניסים אותי כל פעם ציבור, ואני רוצה לגמור עם זה.“ אינני מבין מה המהירות של הגברת.“ ענה לה השופט, „איש אינו מבטיח לך שאחרי גזר-הדין תצאי מיד ותלכי הביתה.“ אבל גם זה לא שיכנע את רינה: „אני יו- דעת, כבודו, כשאני אקבל עונש ואשב בכלא, אבל אני רוצה לגמור היום.“

תל-אביב

המכבסה של חלם

רשיון למיכבסה יש רשיון לקבלת כביסה אין.

לאלברט כהן יש מיכבסה ברחוב בני-יהודה בתל-אביב יותר מ-30 ש- נה. כבר בשנת 1953 קיבל מהעירייה את הרשיון הראשון להפעיל שם מכונות-כביסה.

לפני כשנה באו לבקר שני פקי- חיי עירייה וביקשו לראות את הר- שיון. הוא פשטש בחפציו ומצא את הרשיון האחרון שקיבל, על רשיון זה היה תאריך משנת 1975. הפק- חיים רצו לדעת מה עם הרשיונות שלאחר שנת 1975, ולאיש לא הי- תה תשובה, או הוגשה נגדו תביעה לבית-הדין העירוני על גיהול עסק ללא רשיון.

כאשר קרא כהן בעיון את הר- שיון משנת 1975, גילה כי זהו רש- יון לצמיתות, וכי יש לו בעצם רש- יון ברתוקף, הוא הלך לבית-ה- מישפט סמוך ובטוח כי די בכך כדי לפתור את בעייתו ולבטל את התבי- עה נגדו. אולם, לדבריה, הסביר לו התובע, שרשיון לניתול למיכבסה אינו כולל בתוכו את הרשיון לקבל כביסה ולמסור אותה ללקוחות, ו- כיוון שאין לו רשיון מיוחד לשם כך, הרי שעליו להודות באשמה.

„מישפט פשוט.“ ללא ייעוץ מיש- פטי ומתוך כבוד לתובע, הודה הי- נאשם באשמה וציפה לעונש של קנס כספי נמוך. להפתנתו קבעה השופטת קנס כספי, אך גם ציוותה כי אם לא יקבל מהעירייה גם רש- יון לקבלת כביסה, יאלץ להפסיק עיסוק זה ביום 30 בספטמבר 1982. רק אז מיהר האיש לעורר-דין ותת- ברר לו כי בעיריית תל-אביב קיי- מים שני מיני רשיונות למיכבסה. יש רשיון לניתול מיכבסה וביצוע הכביסה במקום, כזה שיש לו, ויש רשיון אחר, המתיר לאדם לנהל (המשך בעמוד 46)